

LBRIS

We know
books

Alex Donovici

Ilustrații de
Stela Damaschin-Popa

TUP

ȘI INFLUENȚERII BINELUI

CURTEA VECHE

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

O viață de vis / 9

Surprinzătorii clienți ai diminetii / 13

Printul Inelelor și Mușchinleț cu părul creț / 18

Umbra îngrijorării se lasă peste pădure / 27

Influențerii pădurii / 31

Căzuți în capcanele internetului / 35

Cum devii model de urmat în mileniul III / 43

Fuga / 51

Umbra din oglindă / 57

Victimele influențerilor / 61

PARTEA A DOUA

Călătorie spre Regatul din Adâncuri / 74

Păcăliți de aparențe / 82

Inimă de Piatră / 87

Surprizele Regatului din Adâncuri / 90

Deasupra Abisului / 95

Ce vezi la cei pe care îi inbești? / 104

Minunile Regatului Nevăzut / 111

Nevăzutele minuni ale vieții / 118

Influențerii Binelui / 129

Binele învâlnie lumea / 134

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

LBRIS

We know
books

O VIAȚĂ DE VIS

Pădurea se trezea încet-încet. Obosit după orele lungi în care învăluisese cu mare grijă Pământul, Întunericul se pregăti de culcare, pentru ca toți ceilalți să se dezmeticească din visare. Înainte să tragă draperiile făcute din nori, Luna cea bună îi vesti Soarelui că a venit timpul să-i ia locul pe cer.

Începea o nouă zi.

Țup se trezi devreme. Se întinse un pic, încă toropită de somn, își scutură penele ca să se învioneze și apoi își spală ochișorii și ciocul cu rouă proaspătă, picurată de pe frunze în coaja de nucă din fața cuibului ei. Își îmbracă uniforma și își puse în ghiozdănel cărțile și caietele de care avea nevoie la școală.

Ciuguli câteva semințe, bău un pic de apă și se așeză apoi pe scăunelul aflat în fața măsuței pe care avea tableta.

O porni, deschise o pagină de internet și tastă cu ciocul: „Forestgram“.

Când pagina se deschise, scrise în câmpul de căutare: „Roz Bombon“.

Sute de fotografii se încarcă repede, una după alta. Țup admiră cea mai recentă fotografie a păuniței Roz Bombon. Era pe o plajă, lângă un palmier. O mare, sau poate un ocean, își spărgea spuma albă ca zăpada pe nisip, aproape de picioarele lungi ale păuniței. Nu lungi ca ale unui cocostârc, dar cu siguranță mai lungi decât ale lui Țup. Ciocul păuniței era rujat cu roșu, genele date cu rimel negru, iar aripile și le ținea larg deschise. Soarele strălucind deasupra acelei insule exotice le poleise cu aur.

Sub fotografie, Roz Bombon scrisese așa:

„Sunt visul frumos al altora. Sunt frumoasă și am o viață de vis! Ați vrea să fiți ca mine?“

Fotografia primise în nici o zi sute de mii de like-uri. Aprecieri. Sub ea curgeau mesajele admiratorilor:

„Daaa, aș vrea să fiu ca tine“, „Ești cea mai frumoasă!“, „N-am văzut o pasăre mai frumoasă decât tine“, „Superbă“, „Incredibilă“, „Te iubesc, ești cea mai tare, vreau să fiu ca tine. De unde ai rujul?“, „Ești un exemplu pentru mine“ și câte și mai câte.

Țup oftă. Apoi privi încă o dată fotografiile puse pe internet de Roz Bombon zilele trecute. Era când la munte, când într-un cuib-duplex (adică un cuib mare cât două la un loc) foarte elegant, când pe malul unui lac... În toate fotografiile era aranjată, fardată,

cochetă, elegantă. Ce mai, ca un adevărat fotomodel de pe copertile celor mai importante reviste de modă pentru animale.

Țup închise tableta. Își potrivi pe piept ghiozdanul cu o singură bretea, pe care și-o petrecu peste spate. Dădu să iasă din cuib, dar se opri. Într-un colț avea o oglindă. Merse în fața ei și se privi. Își privi ciocul, ochii, piciorușele, trupul mic, fără aripi, îmbrăcat în uniforma simplă.

Oftă din nou și ieși din cuib.

LBRIS

We know
books

SURPRINZĂTORII CLIEŢI AI DIMINEŢII

Abia răsărise soarele când Bosu' Lăcustă ridică storurile geamurilor de la micuţul magazin pe care îl deschisese recent în apropierea şcolii din pădure. Nu, nu avea de gând să se îmbogăţească. Cum făcuse în trecut, când le vânduse jocuri şi ţipsuri vietăţilor pădurii. Poate ţineţi minte acele zile deloc fericite, în care toţi puii se jucau nonstop pe computer şi se îndopau cu ţipsuri până când li se făcea rău.

Mica şi energica lăcustă verzulie făcea acum doar lucruri bune, toţi o iubeau şi o respectau. Era administratorul şcolii pe care chiar el o construisese şi deschisese magazinul tocmai pentru a-i ajuta pe puii care învăţau în ea. Tot ce câştiga în magazin le oferea lor. Ducea în fiecare zi mâncare la cantină, unde puii erau serviţi la prânz ca nişte mici prinţi. Lăcusta făcea şi pachete-cadou, care le erau oferite elevilor la serbările de final de an şcolar ori de Crăciun. În plus, avea grijă ca şcoala să arate ca nouă în fiecare zi.

Bosu' Lăcustă era administratorul perfect. Harnic, corect, atent, neobosit.

Așadar, era dimineața devreme și soarele pătrundea roșiatic în magazin prin geamurile mari, perfect curate. Bosu' Lăcustă aranja pe rafturile din lemn marfa recent primită. Se uită la ceasul cu cuc (cuc adevărat, da, ceasul era cuibul unui cuc) de pe perete: șase treizeci dimineața. Se gândea că abia peste vreo jumătate de oră o să apară primul client, nu venea nimeni la magazin înainte de șapte. Mai avea un pic de timp să aranjeze marfa pe rafturi, să șteargă praful, să-și verifice registrele de vânzări și să pună niște floricele în micuța vază din lut ars de pe tejghea.

Dar...

În timp ce ștergea podeaua magazinului cu un mop absolut minuscul, pe care voi l-ați vedea doar cu o lupă, zări cu coada ochiului stâng ceva care se mișca prin fața ușii magazinului. Cu maaaaare viteză! Stânga-dreapta, stânga-dreapta, stânga-dreapta. Ca o minge de tenis peste un fileu. Puse mopul deoparte și din două salturi ajunse la ușă. O deschise larg și în față i se opri năluca mișcătoare. O năluca nu cu mult mai mare decât el, dar cu siguranță tare ciudată. Avea pe cap o pălărie elegantă cu boruri și panglică de mătase, ca acelea pe care le purtau bărbații acum optzeci de ani. Sau mafioții din

filmele de pe atunci. Creatura purta și ochelari de soare, deși soarele abia răsărise. Iar ochii nu-i erau pe cap, ci la un deget deasupra capului. Acolo stăteau și ochelarii. Corpul îi era ascuns într-un pardesiu care acoperea ceva bombat de pe spatele creaturii. Și purta mustăcioară. Da, mustăcioară cu vârfurile răsucite în sus.

Bosu' Lăcustă zâmbi.

– Țe fați aiți la ora asta, măi Fulger?

(Vă reamintesc că Bosu' Lăcustă nu poate pronunța „ci“ și „ce“, spune „ți“ și „țe“.)

Creatura nu răspunse nimic, evident deranjată de faptul că fusese recunoscută. Da, era melcul Fulger, vitezomanul pădurii. Imediat ce-i trecu indignarea, răspunse rapid, imitându-l pe Bosu' Lăcustă.

– Țe fați, țe fați?! Bine fac! Tu „țe fați“? Nu sunt Fulger, ți se pare! Sunt un client necunoscut. Anonim. Nu mă cunoști! Sunt la cumpărături sub acoperire! Venirea mea aici este secretă! TOP SECRET! Ai deschis magazinul? Ai gantere? Vreau să cumpăr gantere.

Bosu' Lăcustă zâmbi mai larg, iar soarele care prindea putere trimise o rază jucăușă spre dintele lui de aur. Blic! Cu greu se abținea să nu izbucnească în hohote de râs.

– Gantere? Adică greutăți de-alea pe care le ridiți și fați mușchi?!